

F. t. I. vedr. konkursloven og konkursskatteloven

der skal dække de resterende udgifter, er fastsat ved administrative forskrifter.

En sådan bekendtgørelse bør efter Konkursrådets opfattelse udformes efter nedenstående retningslinjer, jf. også betænkningen side 533 ff., der indeholder et udkast til bekendtgørelse om gældssanering.

4.3.2.2. Med hensyn til fastsættelsen af *indtægterne* på skyldnerens budget anfører Konkursrådet, at der navnlig som følge af den uklare retstilstand vedrørende behandlingen af indtægter, der stammer fra forsikrings- og erstatningssummer samt visse offentlige ydelser i sager om gældssanering, bør fastsættes nærmere regler om de indtægter, der kan medtages i budgettet.

Konkursrådet finder, at man ved vurderingen af, om visse offentlige ydelser, forsikringsydelser samt erstatninger, herunder renteindtægter fra udbetalte erstatninger, skal inddrages i gældssanerings sagen, bør lægge vægt på, hvad de forskellige summer skal kompensere. Må de pågældende beløb anses som kompensation for mistet (fremtidig) indtægt, skal de medtages som en indtægt for skyldneren. Må beløbene derimod anses for at være af personlig karakter og kompensation for en ikke-økonomisk skade, skal de ikke medtages som en indtægt for skyldneren.

Mén- og invaliditetsgodtgørelser og lignende, der er af personlig karakter og må antages at skulle kompensere for en ikke-økonomisk skade, bør således ikke inddrages i gældssanerings sagen. Dette bør efter Konkursrådets opfattelse samtidig indebære, at disse midler ikke skal indgå i vurderingen af, om den økonomiske betingelse efter konkurslovens § 197, stk. 1, er opfyldt, jf. pkt. 4.1.2 ovenfor, hvor det anføres, at der på alle stadier af gældssanerings sagen så vidt muligt bør være parallelitet mellem reglerne om ansættelse af det månedlige rådighedsbeløb og konkurslovens § 197 for så vidt angår vurderingen af, hvilke indtægts- og udgiftsposter der skal medtages i gældssanerings sagen, dvs. at der ved vurderingen af om skyldneren er håbløst forgældet, alene bør medtages den del af skyldnerens formue, der vil kunne inddrages i gældssanerings sagen til fordeling blandt kreditorerne. Dette bør dog efter Konkursrådets opfattelse alene gælde i de tilfælde, hvor midlerne kan afgrænses i forhold til skyldnerens øvrige formue, jf. herved princippet i retsplejelovens § 513, stk. 1, hvorefter udlæg i udbetalte erstatningsbeløb mv. kun kan foretages, hvis beløbet er holdt klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue.

Erstatning for erhvervsvenetab, der skal kompensere for mistet fremtidig indtægt, der i givet fald ville være indgået i gældssaneringsen, bør derimod inddrages i gældssanerings sagen. Inddragelsen bør efter

Konkursrådets opfattelse alene ske forholdsmæssigt, således at kun den del af erstatningssummen, der vedrører afdragsperioden, inddrages.

Har en 45-årig skyldner eksempelvis modtaget en kapitalerstatning for erhvervsvenetab på 400.000 kr., vil alene de 100.000 kr. skulle inddrages i gældssanerings sagen til fordeling til kreditorerne, hvis betalingsperioden fastsættes til 5 år, og folkepensionsalderen er 65 år. De resterende 300.000 kr. må antages at vedrøre kompensation for perioden fra det tidspunkt, hvor skyldneren fylder 50 år, og ligger således uden for afdragsperioden. I overensstemmelse med det, der er anført ovenfor, bør endvidere alene de 100.000 kr. herefter indgå i vurderingen af den økonomiske betingelse efter forslaget til konkurslovens § 197, stk. 1, jf. ovenfor.

Ved beregningen af den forholdsmæssige fordeling af et beløb mellem afdragsperioden og resten af den erhvervsaktive periode, som beløbet skal kompensere, må der efter Konkursrådets opfattelse tages udgangspunkt i den til enhver tid værende folkepensionsalder.

Særligt for så vidt angår de ydelser – invaliditetsbeløb og erhvervsudygtighedsbeløb – der ydes til visse modtagere af førtidspension, anfører Konkursrådet, at det må antages, at ydelserne (først og fremmest) ydes som kompensation for manglende mulighed for erhvervmæssig indtjening. Ydelserne bør derfor medtages ved beregningen af skyldnerens indtægter. Dette indebærer en ændring i forhold til den retstilstand, der følger af Højesteret kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1998, side 45, hvorefter invaliditetstillægget kunne holdes ude af gældssaneringsbudgettet.

4.3.2.3. Om de *særskilte udgiftsposter* i budgettet anfører Konkursrådet, at gældssaneringsbudgettet med henblik på at opnå en større gennemsigtighed med hensyn til behandlingen af sager om gældssanering bør indeholde så få særskilte poster som muligt, hvilket også er tilfældet i de andre nordiske lande. Dette vil samtidig indebære en ekspeditions mæssig lettelse af sagsbehandlingen for skifteretten og skifterettens medhjælper.

Det er derfor som udgangspunkt alene udgiftsposter, der indgår i en typisk husstands budget, og hvis størrelse varierer af grunde, der ikke afhænger af skyldnerens forhold, som bør medtages særskilt i budgettet. Udgifter til telefonabonnement og licens må f.eks. i dag på grundlag af den almindelige levestandard anses som helt sædvanlige udgifter i den normale husholdning, og der er derfor ikke grundlag for at opføre disse særskilt på budgettet. Herudover bør der fortsat kunne medtages udgifter, der er forbundet med den enkelte skyldners kroniske lidelser og handicap.